

Sygn. akt II K 631/16

1 Ds. 337/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Katarzyna Jamrozy-Szponik

Protokolant Iwona Połczyńska

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy Ł. C.

po rozpoznaniu w dniach 19 grudnia 2016 roku, 16 stycznia 2017 roku, 9 lutego 2017 roku, 6 marca 2017 roku, 22 marca 2017 roku, 30 marca 2017 roku, 11 kwietnia 2017 roku sprawy karnej

J. K. (1)

ur. (...) w Ś.

córki K. i J. z domu H.

W. B.

ur. (...) w L.

córki T. i K. z domu L.

oskarżonych o to, że:

w okresie od stycznia 2010 roku do 01 lutego 2012 roku w Ś., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, będąc zatrudnionymi w charakterze ekspedientek, zabrały w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 58 873,02 zł z kasy sklepu cukierniczo-monopolowego znajdującego się w Ś., na ul. (...). J. Ś. (1). 1, działając na szkodę firmy (...) Spółka Jawna, M. W. (1), J. S. (1) (...)-(...) W., ul. (...),

tj. o czyn z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

I. oskarżoną **J. K. (1)** uznaje za winną, tego że w okresie od dnia 16 listopada 2009 r. do dnia 31 stycznia 2012 roku w Ś., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, będąc zatrudniona w charakterze ekspedientki, przywłaszczyła powierzone jej:

- pieniądze z kasy sklepu cukierniczo-monopolowego znajdującego się w Ś., na ul. (...). J. Ś. (1). 1,

- nieustalony towar pochodzący z tego sklepu,

w łącznej kwocie 29.436,50 zł, działając na szkodę (...) Spółka Jawna M. W. (1), J. S. (1), tj. występku z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierza jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu wykonanie orzeczonej wobec J. K. (1) w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżoną **J. K. (1)** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka Jawna M. W. (1), J. S. (1) kwoty 28.551,85 zł (dwadzieścia osiem tysięcy pięćset pięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt pięć groszy);

IV. na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw umarza postępowanie przeciwko **W. B.** o to, że w okresie od 16 listopada 2009 r. do 31 stycznia 2012 roku w Ś., woj. (...) będąc zatrudniona w charakterze ekspedientki, przywłaszczyła powierzone jej pieniądze z kasy sklepu cukierniczo-monopolowego znajdującego się w Ś., na ul. (...). J. Ś. (1). 1 oraz nieustalony towar pochodzący z tego sklepu w łącznej kwocie nie większej niż 250 zł, działając na szkodę (...) Spółka Jawna, M. W. (1), J. S. (1), tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu, stwierdzając, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. (2) kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej W. B. z urzędu;

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonej **J. K. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 1/2 wydatków postępowania i wymierza jej opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

J. K. (1), W. B. oraz A. S. zatrudnione były w charakterze ekspedientek w sklepie przy ul. (...). J. Ś. (2) 1 w Ś., prowadzonym przez J. S. (1) oraz M. W. (2) w (...) Spółka Jawna. Wskazane kobiety pracowały w systemie zmianowym, po jednej osobie na zmianie. W dniu 2 stycznia 2010 r. J. K. (1) i W. B. podpisały z pracodawcą umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone im mienie.

W dniu 2 stycznia 2011r. została przeprowadzona inwentaryzacja za okres od dnia 26 listopada 2009r. do dnia 2 stycznia 2011r., która wykazała niedobór towaru w sklepie na kwotę 8583,85 zł oraz nadwyżkę pieniędzy w kasie w wysokości 339,83 zł. Ze wskazanej sumy kwota 2.748 zł została przywłaszczona przez J. K. (1) w ten sposób, iż anulowała ona nabite paragony, zabierając pieniądze odpowiadające anulowanej kwocie, bądź też nie nabijała sprzedanego towaru na kasę, zatrzymując uzyskane od klienta pieniądze, albo też wyносиła ze sklepu towar, za który nie płaciła. W ten sam sposób zachowywała się W. B., która niezależnie od J. K. (1) przywłaszczyła mienie i pieniądze w nieustalonej kwocie, nie większej niż 250 zł. Obie oskarżone miały świadomość, iż równoległe, niezależnie od siebie dopuszczają się tego procederu.

Dowód: - rozliczenie remanentu – k. 8,

- umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej – k. 25

- zeznania J. S. (1) – k. 98, 99, 100, 251- 252,

- zeznania M. W. (1) – k.2-4, 29-30, 101-104, 259 -260, 445,

- częściowo wyjaśnienia W. B. – k. 85-86, 99-100, 101-104, 105-106, 149-150, 250, 251, 260,

- częściowo wyjaśnienia J. K. (1) – k. 80-81, 251, 260, 424 -425,

W pismach skierowanych do J. K. (1) oraz J. B. J. S. (2) wniósł o ustosunkowania się przez oskarżone do wyników inwentaryzacji oraz wezwał każdą z nich do pokrycia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę 1/3 niedoboru, tj. po 2748 zł.

Dowód: - pisma (...) sp. jawnej J. S. (1), M. W. (1)

– k. 6, 7,

Po przeprowadzeniu inwentaryzacji J. S. (3) porzuciła pracę i wyjechała za granicę.

Od tej też pory obsługę w sklepie zapewniały oskarżone J. K. (1) i W. B., pracując w systemie zmianowym, jedna po drugiej. Sporządzane przez przedstawiciela spółki (...) grafiki czasu pracy nie odpowiadały rzeczywistości. Oskarżone nie podpisywały listy obecności, natomiast spółka nie dysponuje dokumentacją, z której wynikałoby w jakich dniach i godzinach pracowała poszczególna z oskarżonych.

Dowód: - zeznania J. S. (1) – k. 98, 99, 100, 251- 252,

- zeznania M. W. (1) – k.2-4, 29-30, 101-104, 259 -260, 445,

- grafiki czasu pracy w aktach sprawy IV P 57/12 – k. 61-62,

- wyjaśnienia W. B. – k. 445- 446,

W 14 grudnia 2011r. została przeprowadzona kolejna inwentaryzacja obejmująca okres od dnia 2.01.2011r. do dnia 14.12.2011r. W jej wyniku stwierdzono niedobór towaru na kwotę 45.328,82 zł, nadwyżkę pieniędzy w kasie w wysokości 527,66 zł, łącznie straty na kwotę 44.801,16 zł. Również i w tym przypadku zarówno J. K. (1), jak i W. B. przywłaszczyły pieniądze, działając niezależnie od siebie. Każda z nich na własną rękę albo anulowała paragony, bądź nie nabijała towaru na kasę, zabierając pieniądze dla siebie, bądź też biorąc towar, nie płaciła za niego. W ten sposób J. K. (1) przywłaszczyła kwotę 22.400,58 zł, natomiast W. B. w nieustalonej kwocie, nie większą niż 250 zł.

Dowód: - rozliczenie remanentu – k. 19,

- zeznania J. S. (1) – k. 98, 99, 100, 251- 252,

- zeznania M. W. (1) – k.2-4, 29-30, 101-104, 259 -260, 445,

- częściowo wyjaśnienia W. B. – k. 85-86, 99-100, 101-104,

105-106, 149-150, 250, 251, 260,

- częściowo wyjaśnienia J. K. (1) – k. 80-81, 251, 260, 424 -425,

Następnie w dniu 1 lutego 2012r. przeprowadzono kolejną inwentaryzację za okres od dnia 14.12.2011r. do dnia 1.02.2012r., która wykazała niedobór towaru na kwotę 8.633,71 zł oraz nadwyżkę pieniędzy w kasie w wysokości 57,68 zł, łącznie manko w wysokości 8576,03 zł. W tym okresie J. K. (1) i W. B. działały w ten sam sposób, równoległe i niezależnie od siebie. J. K. (1) przywłaszczyła kwotę (...),015 zł, natomiast W. B. sumę w nieustalonej wysokości, nie większej niż 250 zł.

Dowód: - rozliczenie remanentu – k. 16,

- zeznania J. S. (1) – k. 98, 99, 100, 251- 252,

- zeznania M. W. (1) – k.2-4, 29-30, 101-104, 259 -260, 445,

- częściowo wyjaśnienia W. B. – k. 85-86, 99-100, 101-104, 105-106, 149-150, 250, 251, 260,

- częściowo wyjaśnienia J. K. (1) – k. 80-81, 251, 260, 424 -425,

W dniu 1 lutego 2012r. W. B. sporządziła pisemne oświadczenie, w którym wskazała, iż niedobór w kwocie 43. 328,82 zł powstał z jej winy. Wobec powyższego zobowiązuje się do spłacenia wskazanej kwoty w miesięcznych ratach po 500 zł. W tym, też dniu obie oskarżone zostały zwolnione dyscyplinarnie.

Dowód: - pismo W. B. – k. 14,

W piśmie z dnia 7.02.2012r. J. S. (1) wezwał J. K. (1) do pokrycia szkody przypadającej w jej części, a wynikającej z niedoborów stwierdzonych podczas inwentaryzacji w dniach 14.12.2011r. oraz 1.02.2012r. w łącznej kwocie po 26. 688,70 zł. W tym samym dniu J. K. (1) pisemnie oświadczyła, iż niedobory wynikające z przeprowadzonych inwentaryzacji powstały z jej winy, gdyż sprzedawała towar poza kasą fiskalną i uzyskane w ten sposób pieniądze spożytkowała na swoje potrzeby (czynsz, gaz). Wobec powyższego zobowiązała się do spłaty powstałego zadłużenia w części przypadającej na nią w kwocie 29.436,60 zł w miesięcznych ratach w wysokości minimum po 500 zł miesięcznie.

Dowód: - pismo (...) Sp. Jawnej J. S. (1), M. W. (1) –

k. 9,

- pismo J. K. (1) – k. 10,

W rozmowach z M. W. (1) J. K. (1) przyznała się, iż sprzedawała towar nie nabijając na kasę fiskalną, natomiast J. B. podała, że niedobory powstały z jej winy, nie wskazując jaki był tego mechanizm.

Dowód: - zeznania M. W. (1) – k. 2, 29-30, 445,

W dniu 7 lutego 2012r. J. K. (1) wpłaciła na rzecz (...) Spółka jawna M. W. (1), J. S. (1) kwotę 884, 74 zł.

Dowód: - dowód wpłaty – k. 82,

J. K. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe ani inne zakłócenia czynności psychicznych o charakterze psychotycznym. W chwili popełnienia czynu miała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem. Nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 31 § 1 i 2 kk. W czasie składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym w dniu 24.02.2012r. nie przejawiała symptomów zaburzeń psychicznych.

Dowód: - opinia psychiatryczna – k. 427-429,

Oskarżona W. B. nie była dotychczas karana.

Dowód: - karta karna – k. 396,

J. K. (1) była karana za kradzież. Aktualnie mieszka w Niemczech.

Dowód: - karta karna k. 398,

- kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 400,

Oskarżona J. K. (1) składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, podając, iż stwierdzony niedobór powstał na skutek przywłaszczenia przez nią pieniędzy. Przyznała, iż anulowała paragony, a w ten sposób uzyskane pieniądze zabierała, bądź też nie nabijała towaru na kasę, zatrzymując pieniądze dla siebie. Z W. B. pracowała na zmiany. Również i ta oskarżona anulowała paragony. Podała iż od innych osób wiedziała, iż W. B. wynosiła towar ze sklepu. Zaznaczyła również, iż przywłaszczyła połowę kwoty ze stwierzonego Przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, twierdząc, iż nie wie skąd wzięły się wyjaśnienia zaprotokołowane w trakcie postępowania przygotowawczego, przyznała się jedynie do kradzieży towaru ze sklepu, zaprzeczyła iż anulowała paragony, aby zabrać gotówkę. Nie czyniła tego również W. B.. Dodała, iż nie uzgadniała nigdy ze współoskarżoną, że będą z kasy zabierały pieniądze. Podczas składania kolejnych wyjaśnień zaprzeczyła, iż kradła towar ze sklepu, a także podała iż M. W. (1) straszył je, że pójdzie na policję, dlatego napisała oświadczenie.

Oskarżona W. B. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wskazała, iż oświadczenie, w którym zobowiązała się do zwrotu kwoty przypadającej na nią ze stwierdzonego niedoboru napisał M. W. (1), a ona je podpisała. Zaprzeczyła, aby zabierała pieniądze z kasy. Paragony anulowała jedynie wówczas, kiedy nabiła towar na kasę, a klient chciał zapłacić kartą, choć w sklepie nie było terminalu, albo czyniła to wtedy, kiedy klientowi brakowało pieniędzy. Takie sytuacje miały miejsce około 5 razy w tygodniu. Podała, iż nie wie w jakich okolicznościach powstał tak duży niedobór, a także, iż ma świadomość, iż była odpowiedzialna materialnie za powierzony jej towar. Zaprzeczyła, aby wносиła towar ze sklepu, a także że jest skłócona z J. K. (1).

Sąd nadto zważył co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach J. K. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których w pełni przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Oskarżona podała, iż niedobory w sklepie powstały w ten sposób, iż anulowała paragony bądź też nie nabijała towaru na kasę, a uzyskane w ten sposób pieniądze zabierała dla siebie. Przyznała się również do kradzieży towaru ze sklepu. J. K. (1) wskazała przy tym, iż w podobny sposób uzyskiwała pieniądze W. B., zaprzeczyła, aby tych zachowań dopuszczały się wspólnie. Każda z nich czyniła to na swojej zmianie, na której nie była obecna druga z nich. J. K. (1) również podała, iż w ten sposób zagarnęła połowę kwoty wynikająca ze stwierdzonego niedoboru. Sąd w pełni dał wiarę tym wyjaśnieniom, są one spójne i logiczne, nie sposób uznać, iż oskarżona bezpodstawnie obciążałaby samą siebie. Brak również uzasadnionych motywów do przyjęcia, iż wyjaśniła nieprawdę, co do tego, iż w ten sam sposób zachowywała się W. B.. Składając wyjaśnienia na rozprawie nie potrafiła w sposób przekonujący uzasadnić tak radykalnej zmiany ich treści, podając, iż nie pamięta, skąd wzięła się taka ich treść w protokole z postępowania przygotowawczego. Jej wyjaśnienia przed Sądem stoją w oczywistej sprzeczności z treścią oświadczenia z dnia 7 lutego 2012r., w którym przyznała się do sprzedaży towaru poza kasą fiskalną. Naiwnie brzmią przy tym jej twierdzenia, iż napisała je pod dyktando pracodawcy, który straszył ją, że pójdzie na policję, skoro właśnie w ten sposób, za pośrednictwem tejże instytucji składając zeznania mogła odsunąć od siebie wszystkie podejrzenia.

Za wiarygodne uznano również zeznania M. W. (1) i J. S. (1), którzy zrelacjonowali przebieg zdarzenia, przeprowadzone inwentaryzacje oraz rozmowy z oskarżonymi, w których przyznały się do zaboru pieniędzy. Z racji iż wskazane zeznania pokrywają się z wyjaśnieniami J. K. (1), a także, iż brak jest powodów, aby przyjąć, iż świadkowie po prostu wymyślili sobie mechanizm w jaki oskarżone wyprowadzały pieniądze ze sklepu, Sąd w pełni uznał je za wiarygodne. Z tych samych względów uznano za wiarygodne zeznania M. W. (1) co do tego, iż nie dysponuje dokumentami, z których wynikałoby w jakim dniu i w jakich godzinach która z oskarżonych pracowała w sklepie.

W aspekcie wskazanych dowodów- wyjaśnień J. K. (1) i zeznań wskazanych świadków wyjaśnienia W. B. należy uznać za niewiarygodne. Oskarżona kwestionowała sprawstwo, wskazując jednakże z drugiej strony, iż z J. K. (1) nie była skłócona. W opinii Sądu, gdyby J. K. (1) w całości przywłaszczyła kwotę odpowiadającą niedoborowi, również i w tym zakresie przyznałaby się do popełnienia tego czynu.

Za wiarygodną uznano dokumentację dołączoną do akt postępowania w postaci wyników przeprowadzonych inwentaryzacji, spisów z natury, paragonów. Wskazane dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Analizując wszystkie zgromadzone w sprawie dowody Sąd doszedł do przekonania, iż nie można uznać, iż obie oskarżone dopuściły się przywłaszczenia działając wspólnie i w porozumieniu. Konstytutywnymi elementami współsprawstwa są „wspólne wykonanie czynu zabronionego” (element przedmiotowy) oraz „porozumienie” (element podmiotowy) [tak: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2001 r., V KKN 730/98, LexPolonica nr 353315, Jurysta (...) str. 32, KZS 2001/11 poz. 14, Prok. i Pr. - dodatek 2001/10 poz. 1]. W świetle omówionych dowodów należy uznać, iż każda z oskarżonych działała na własną rękę, podczas zmiany na której tylko ona pracowała, a podczas której nie była obecna druga z nich. Każda z nich przywłaszczała pieniądze bądź towar w wybranym przez siebie momencie oraz w wysokości w jakiej sama postanowiła. Obie nie informowały się o zamiarze popełnienia tych czynów, nie dzieliły się uzyskanymi w ten sposób profitami, nie doszło do podziału ról pomiędzy nimi w celu popełnienia przestępstwa. J. K. (1) składając wyjaśnienia wskazała, iż „... Stan kasy zawsze się zgadzał ale po zmianie W. widziałam,

że i ona bardzo często dokonywała anulowania paragonów. W. też w taki sposób brała sobie pieniądze (...) Każda z nas wiedziała, iż o tym, że zabieramy pieniądze z kasy, pieniądze za towar i sam towar do domu” (k. 80). Ze wskazanych wyjaśnień wynika jedynie to, iż każda z oskarżonych miała wiedzę o tym, iż jej zmienniczka, popełnia takie same przestępstwo. Analogicznie fakt, iż w hipermarkecie 20 pracowników niezależnie od siebie dokonuje kradzieży bądź też przywłaszczenia pieniędzy, wiedząc, iż pozostali zatrudnieni zachowują się tak samo nie oznacza, iż wszystkie te osoby działają wspólnie i w porozumieniu.

Również analizując zeznania M. W. (1) należy uznać, iż oskarżone działały na własną rękę. Z jego wypowiedzi wynikało, iż „obie przyznały się do opisanej kradzieży i zobowiązały się do zwrotu w/w kwoty” (k. 29). Niemal identycznej treści zeznania złożył na k. 102. Nie sposób z nich wywodzić, iż J. K. (1) i W. B. potwierdziły w ten sposób, iż działały wspólnie i w porozumieniu.

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż każda z nich przywłaszczała towar i pieniądze we własnym zakresie, dla siebie. Ustalając wysokość zagarniętego w ten sposób mienia, uwzględniono fakt, iż J. K. (1) przyznała się do przywłaszczenia połowy kwoty niedoboru stwierdzonych podczas inwentaryzacji.

W pierwszej z nich z dnia 2.01.2011r. manko zostało ustalone na kwotę 8.244,02 zł (8.583, 85 zł – 339,83 zł = 8.244,02 zł). Kwotę tę należało, wobec konieczności rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonych, podzielić na trzy, albowiem inwentaryzacja obejmowała okres, w którym pracę w sklepie świadczyły trzy ekspedientki, co daje kwotę 2748 zł. Kolejna inwentaryzacja przeprowadzona w dniu 14.12.2011r. wykazała manko w wysokości 44801,16 zł, która to suma po podzieleniu na 2 równa się 22.400, 58 zł. Z ostatniej z nich z dnia 1.02.2012r. wynikało, iż manko wyniosło 8576,03 zł. Połowa z tej kwoty równa się 4.288,015 zł.

Po z sumowaniu kwot 2748 zł, 22.400, 58 zł oraz 4.288,015 zł uzyskujemy kwotę 29.436,50 zł, która odpowiada wartości przywłaszczonego przez J. K. (1) mienia oraz pieniędzy.

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie można było poczynić ustaleń w zakresie kwoty, jaka została przywłaszczona przez W. B.. Wobec faktu, iż grafik czasu pracy prowadzony przez pokrzywdzonych nie odpowiadał rzeczywistości nie ustalono w jakich dniach i w jakich godzinach świadczyła pracę wskazana oskarżona. Ponadto, co oczywiste, nie każdy anulowany paragon wiązał się z przestępczym zachowaniem W. B., albowiem z doświadczenia życiowego wynika, iż zdarzają się sytuacje, iż paragony są anulowane np. z uwagi na nie posiadanie gotówki przez klienta lub nieprawidłowe nabicie kwoty na kasę fiskalną. Z tych też to wszystkich względów, kierując się zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 kpk, wszelkie wątpliwości, których się nie dało usunąć, rozstrzygnięto na korzyść W. B., przyjmując, iż przywłaszczyła łącznie kwotę nie większą niż 250 zł, stanowiącą granicę pomiędzy przestępstwem, a wykroczeniem. Podkreślić przy tym należy, iż w sporządzonym przez nią oświadczeniu z dnia 1.02.2012r. oskarżona przyznała, iż niedobór powstał z jej winy, co nie stanowi dowodu na to, iż potwierdziła przywłaszczenie kwoty 43.328,82 zł, skoro zgodnej z podpisaną umową była osobą odpowiedzialną za powierzone jej mienie.

Przechodząc do kwalifikacji prawnej przypisanego J. K. (1) czynu, Sąd uznał, iż oskarżona będąc zatrudniona w charakterze ekspedientki, przywłaszczyła powierzone jej pieniądze z kasy sklepu cukierniczo-monopolowego znajdującego się w Ś., na ul. (...). J. Ś. (1). 1 oraz nieustalony towar pochodzący z tego sklepu, w łącznej kwocie 29.436,50 zł, działając na szkodę (...) Spółka Jawna M. W. (1), J. S. (1), wyczerpując znamiona występkę z art. 284 § 2 kk. Ponadto z uwagi na fakt, iż działała w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem w kwalifikacji prawnej należało uwzględnić również art.12 kk.

Przywłaszczenie wiąże się z uprzednim posiadaniem rzeczy lub prawa majątkowego przez sprawcę. W przeciwieństwie więc do kradzieży, gdzie sprawca czynu zabiera spod władztwa osoby uprawnionej określoną rzecz, w przypadku przywłaszczenia, sprawca w chwili czynu jest już w legalnym posiadaniu określonej rzeczy (wyr. SN z 17.7.1978 r., Rw 258/78, OSNKW 1978, Nr 10, poz. 109).

Okolicznością tworzącą typ kwalifikowany przywłaszczenia w postaci sprzeniewierzenia (art. 284 § 2 kk), jest okoliczność powierzenia sprawcy rzeczy przez jej właściciela. Dochodzi tu więc do swoistego nadużycia zaufania, jakim

obdarzył sprawcę właściciel rzeczy. Rzeczą powierzoną jest rzecz wydana sprawcy w określonym celu, za dobrowolną zgodą jej właściciela (por. wyr. SN z 28.6.1978 r., RW 208/79, OSNKW 1979, Nr 10, poz. 103).

Niewątpliwie obu oskarżonym został powierzony towar oraz pieniądze będące jego ekwiwalentem, który został przez nie przywłaszczony. Z tego względu, mając na uwadze wysokość szkody wyrządzonej przez J. K. (1) należało uznać, iż dopuściła się ona występku z art. 284 § 2 kk.

Natomiast w stosunku do W. B. z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia w na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw należało umorzyć postępowanie o to, że w okresie od 16 listopada 2009 r. do 31 stycznia 2012 roku w Ś., woj. (...) będąc zatrudniona w charakterze ekspedientki, przywłaszczyła powierzone jej pieniądze z kasy sklepu cukierniczo-monopolowego znajdującego się w Ś., na ul. (...). J. Ś. (1). 1 oraz nieustalony towar pochodzący z tego sklepu w łącznej kwocie nie większej niż 250 zł, działając na szkodę (...) Spółka Jawna, M. W. (1), J. S. (1), tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu, stwierdzając, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

W myśl bowiem art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia. W tym przypadku karalność wykroczenia ustała w dniu 31 stycznia 2014r.

Przy wymiarze kary wobec J. K. (1) Sąd miał na uwadze wszystkie dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 kk, bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżona działała niemalże przez okres 2 lat, wyrządziła szkodę na kwotę aż 29.436, 50 zł, a także, uwzględniono, iż była już karana. Z drugiej strony wzięto pod uwagę, fakt iż aktualnie pracuje za granicą, a Sąd nie dysponuje informacjami, które świadczyłyby o tym, iż jest osobą zdemoralizowaną. Z tych też to względów wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu w sprawie zachodziły przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. Obowiązanie w chwili orzekania ustawy innej niż w chwili popełnienia czynu wymaga, zgodnie z treścią art. 4 k.k., zastosowania ustawy nowej, zaś ustawę obowiązującą uprzednio stosuje się, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. Okoliczność ta nakazywała dokonania analizy treści obu ustaw i zbadania, która z nich będzie korzystniejsza wobec oskarżonej w realiach niniejszej sprawy. Sąd zawiesił warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu ustaloną ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2010 r. nr 40, poz. 227 z późn. zm.), który obowiązywał w chwili popełnienia przez oskarżoną czynu. Kara orzeczona wobec oskarżonej nie przekraczała dwóch lat pozbawienia wolności, a jej warunkowe zawieszenie pozwoli na osiągnięcia wobec niej jej celów, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd wziął pod uwagę postawę oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Niewątpliwie J. K. (1) nie jest osobą zdemoralizowaną i na obecnym etapie nie zasługuje na odbywanie kary w warunkach izolacji. Przeprowadzone postępowanie oraz kara w tej postaci powinna spełnić wobec niej cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Ponadto na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano J. K. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka Jawna M. W. (1), J. S. (1) kwoty 28.551,85 zł. Wartość szkody poniesiona przez pokrzywdzonych została pomniejszona o kwotę 884, 74 zł, którą oskarżona wpłaciła w dniu 7.02.2017r.

Z kolei na rzecz adw. J. K. (2) zasądzono od Skarbu Państwa kwotę 619,92 tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej W. B. z urzędu.

W oparciu o treść art. 627 kpk zasądzono od oskarżonej J. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 1/2 wydatków postępowania i wymierzono jej opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych, przyjmując iż brak było podstaw do zwolnienia jej od ponoszenia kosztów procesu.